

Paní B vyhledala terapii kvůli labilitě s plačtivostí a návaly zlosti. Vyrůstala ve vnitřně distancované rodině a z této reality unikala do četby románů, denního snění a spánku. Její sklon upadat do primárně procesorového myšlení trvá do dospělosti. („Když mně ten normální život přijde takový smutný a nudný... Já nemám žádnýho koníčka a zájem. Jenom film a čtení – to mě dostává do toho fantazijního světa.“) Žije sama s dítětem a mnohdy si jako matka neví rady. Má okruh kamarádek s podobným životním stylem. Od kamarádek anebo spolupracovnic se mnohdy cítí podceňovaná a ponižovaná. O zájem mužů nemá tato atraktivní mladá žena nouzi, ale dosud v žádném párovém vztahu nežila. Paní B po půl roce přestala docházet do hodin, ale po necelých dvou letech požádala o nové přijetí. Pak absolvovala dalších více než sto hodin individuální psychoterapie ve frekvenci jedenkrát týdně, poznamenaných častými absencemi a přerušováním i na několik týdnů. V dlouhodobém průběhu se ukázalo, že takto reagovala na jakýkoli pokrok, který znamenal, že na ni terapeut má nějaký vliv. V průběhu pěti a půl roku od prvního přijetí se ukázala řada problémů. Paní B se opakovaně a někdy i dlouhodobě zaplétala s partnery, s nimiž se nechtěla nebo nedokázala skutečně sblížit (cizinci, zákazníci). Jakmile se v jejím okolí objevil přiměřený nápadník, neměla o něj zájem a jeho dvoření ji obtěžovalo. Problémy s loajalitou se projevovaly v tom, že paní B přijímala různé dary (věcné nebo služby) s pocitem, že ji to k ničemu nezavazuje. Naopak ji znovu udivovalo, že péče ze strany muže představuje sblížovací manévr. Ve dvou třetinách terapie nastala krize s jejím přáním z terapie odstoupit. Paní B měla na sebe velké nároky stran pracovní výkonnosti a profesní spolehlivosti, ale zároveň si nechala platit výživné od muže, který prokazatelně není otcem jejího dítěte. Ukázalo se také, že pravdivost hrála v dětství paní B nepatrnou roli. Její zřejmě depresivní matka jí byla příkladem toho, že dospělá žena dělá, co nechce, žije s tím, koho nemiluje, a podřizuje se – přinejmenším parciálně – dětským přáním. Paní B udělala v terapii jistý pokrok. Osamostatnila se od mateřského vzoru, ale nejvíce pokročila v oblasti integrace agrese, kterou již nemusela excesivně činit obsahem projektivních identifikací. Z jejího světa se perzekutoři zvolna vytratili a stala se také kritičtější ke svým rysům.

(přejato a upraveno od Klimpl 2004)